

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΓ' Α ο δούλος ξαναγύρισε σέ λίγο και ελτε στη Λαΐδα πως οι ξένοι, που την ζητούσαν, ήταν ο φιλόσοφος 'Αρίστιππος κι' ο 'Αθηναίος στρατηγός Κλέων.

Κατασυγκινημένη τότε η Λαΐς, διάταξε να οδηγήσουν άμέσως κοντά της τους δυο ξένους.

Μόλις ο 'Αρίστιππος κι' ο Κλέων μπήκαν μέσα, η Λαΐς έτρεξε να τους σφίξει με συγκίνηση το χέρι και να τους ευχήθη τό καλώς ήθ'κανε. Άμέσως κατόπιν άρχισε να τους ρωτάη για τους παληούς της φίλους, για την Κόρινθο, για όλους τους άρρηστους λόγους της, φεύγοντας τη λύσσα του 'Ιεροφάντη.

— Τι γίνεται ο αγαπητέ μου Διογένης, 'Αρίστιπτε; ρώτησε τέλος τον φιλόσοφο ή ώραία Κορινθία. Γιατί δεν ήθελε κι' αυτός μαζί σας;

— 'Ο Διογένης; ελτε ο 'Αρίστιππος στεναίνοντας. Του συνέβησαν σκληρές περιπέτειες από τότε που ήρθε από την Κόρινθο, αγαπητή Λαΐς. 'Ο γενναίος και μεγαλόμυθος κυνικός φιλόσοφος, έπειτ' από μια λυσσώδη σιμιγλακή, που ελχε με τους μαθητόρους του 'Ιεροφάντη, κι' αφού σκότωσε τέσσερες άπ' αυτούς, μεταξύ των οποίων και τον Δολεά, έφριξε φρόνιμο να φύγη από την Κόρινθο. Και ξεκίνησε για την Αίγινα. Ένω ταξείδιε όμως, έπεσε στα χέρια πειρατών, οι οποίοι τον πουλίσανε ως σκλάβο.

— "Ω, θεοί! έστέναξεν η Λαΐς. 'Ο Διογένης σκλάβος; Κι' έξ αιτίας μου μάλιστα! Δεν τολαιώ να τό ποτέψω...

— Κι' όμως, σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχω, είν' αλήθεια.

— Μα πρέπει να τον εξαγοράσουμε άμέσως. Πρέπει να γυρίσει στην Κόρινθο, να πάρη άπ' τ' Χρυσίδα δυα χρομιάτα χρεάζονται και να φροντίσει τό γρηγορότερο για την εξαγορά του.

— Θα φροντίσω εγώ, Λαΐς, ελτε ο Κλέων ο 'Αθηναίος. 'Αφού ενδιαφέρουσαι τόσο πολύ για τον κυνικό φιλόσοφο, μόλις γυρίσω στάς 'Αθήνας, θα πάω επίτηδες στην Κρήτη για να βρω τό Διογένη και να φροντίσω για την εξαγορά του.

— Ευχαριστώ, καλέ μου Κλέων! άπάντησε η Λαΐς, συγκινημένη για την προθυμία και την άφοσίωση του παληού θαυμαστού της.

Έπειτα, ο 'Αρίστιππος ζήτησε πληροφορίες για τό Λεοντίδη κι' ή Λαΐς τον έληροφόρησε, ότι ο σύζυγός της βρισκόταν σ' έκστρατεία.

— Είσαι τολάχιστον εντυχιωμένη μαζί του; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο φιλόσοφος.

— Ξέρεις, αγαπητέ μου φίλε, άπάντησε ή ώραία Κορινθία, ότι εκείνο που με συνέδεσε με τό Λεοντίδη και μ' έκανε να του αφιερώσω τη ζωή μου και τό μέλλον μου, δεν ήταν ο έρωας, αλλά ή αυτοθυσία που έδειξε για μένα.

— "Α! "Ωστε δεν τον αγαπάς λοιπόν; φώναξε χαρούμενος και με μια λάμψη ελπίδας στο πρόσωπό του ο Κλέων.

— Μη βιάζεσαι να χαρής, νεαρό μου 'Αθηναίε, — του ελτε σοβαρά ή Λαΐς. Πρέπει να ξέρεις, ότι θα προτιμούσα να παώ έκαστό φορές τό κόιντο, παρ'ά να κάνω τό Λεοντίδη δυστυχιωμένο στον έρωτά του. 'Ο άνθρωπος αυτός, όχι μόνο διακινδύνευσε τόσες φορές τη ζωή του για μένα, αλλά θυσιάσε προς χάριν μου και την ύπληρή του, τό μέλλον του, τά πάντα. Ζω μαζί του εντυχιωμένη και τον αγαπάω όσο μ' αγαπά.

"Έπειτα ή Λαΐς ώδήγησε τους δυο ξένους της στο μαγευτικό-

Τό μυστήριο δεν έκράτησε πολύ. Δόθηκαν άμοιβαίως έξηγήσεις. Κι' αυτός ελχε λάβει ένα γράμμα, με τό όποιο κάποιος «κυρία που τον αγαπούσε» του ώρισε ραντεβού στο ίδιο μέρος και την ίδια ώρα. Και δεν θα έρχόταν στο ραντεβού του αυτό, αλλά τό έκανε στο τέλος σπορωμένος από μια ακατάσχετη ιωσταλία να ξαναανούση τό γλυκό χτυποκάφι της παληάς εντυχιωμένης του ζωής.

Και τώρα, χωρίς να ξέσουν κι' οι δυο άν έφρασε να γελάσουν ή να θημόσουν, κατάλαβαν ώστόσο, ότι τό γλυκό χτυποκάφι που έννοιωσαν ήταν ένοχο κι' άταίριαστο για την ήλικία τους, κι' έμειναν εκεί άφωνοι, κρατούμενοι από τά χέρια, κάτω από τις γέφυρες φίλτρης, που ελχαν τόσο σπορωτικά προστατεύσει, είκοσι χρόνια πριν, τό τρυφερό τους αίσθημα.

Και δεν έπρανάστησαν ποτέ, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος, ότι τό παιγνίδι έκείνο τους τό ελχε σκαρώσει ή γριά Φραντζέσκα, που τόσο τους συμπαθούσε και ήθελε να ξαναζωντανέψη την άγάπη τους!...

ERNESTO SERAO

τερο μέρος του κήπου της κι' εκεί συνεγίσανε τη συνουμία τους. 'Ο 'Αρίστιππος διηγήθηκε στην ώραία Κορινθία καθει που ελχε σιμειεί στην Κόρινθο άπ' την ήμερα της άναχωρήσέας της.

'Ο λαός της Κορινθίου, όταν έμαθε για ποιά αίτια ελχε φύγει κρυφά και βιαστικά από την πόλη ή κομοξαναομένη έταίρια, τό ώραιότερο λουλούδι της πόλεως, έξηγήρη κι' άξίωσε άπ' τους Πρωτάνεις να ζητήσουν την τιμωρία του 'Ιεροφάντη της 'Ελευσίνας. Οι Πρωτάνεις ζήτησανε πραγματικά άπ' τον 'Αρειο Πάγο να δικάση τον Βασίλειο για τους διαγμούς που ελχε κάνει εναντίον της Λαΐδος και για τις διάφορες άποπειρες άπαγωγής της, που ελχε ώργανώσει.

Οι 'Αθηναίοι όμως άνήθηξαν να ικανοποιήσουν την απαίτηση αυτή των Κορινθίων, οι όποιοι, έξοργισθέντες, διαλύσανε τη συμπαχία που ελχαν άνεταξεν με τας 'Αθήνας.

Έπρόκειτο μάλιστα να έκραγη και πόλεμος μεταξύ των δύο πόλεων.

Μα στο μεταξύ αυτό, μια μέρα, ο 'Ιεροφάντης της 'Ελευσίνας πέθανε ξαφνικά. Άλλοι λέγανε από άποπληξία κι' άλλοι από δηλητηρίαση. 'Ωστόσο, αφού έλεψε αυτός, που ήταν ή μόνη αίτια της έγθρας τους, ή δυο πόλεις συμφιλώθησαν και ξαναήσανε σύμμαχοι, όπως πριν.

— Βλέπεις λοιπόν, αγαπητή μου φίλη, κατέληξε ο 'Αρίστιππος, ότι οι Κορινθίοι σ' αγαπούνε τόσο πολύ, ώστε για χάρη σου, παρ' όλιγο να συγκρουστούν με τους 'Αθηναίους. Κι' απόδειξη ακόμα της άγάτης τους για σένα, είνε και τό ότι ο λαός, κάθε τόσο, συγκινώνεται στο Πρωτανείο και ζητάει άπ' τους Πρωτάνεις να στείλουν έπίσημο μήνυμα και να σε παρακαλέσουν να ξαναγυρίσης στην πόλη τους.

— Οι καλοί μου, οι αγαπητοί Κορινθίοι! ψηθύρισε ή Λαΐς, βαθιά συγκινημένη. Μά σργανεί ή άγάτη τους. Μα αυτό που ζητάνε, δεν είνε δυνατόν να γίνει, γιατί εγώ άνήκω πλέον στον Λεοντίδη και θα μείνω κοντά του μέχρι θανάτου.

— Όποσδήποτε, ελτε ο 'Αρίστιππος, εγώ γι' αυτό ήρθα να σε συναντήσω. Για να προσπαθήσω να σε πείσω να γυρίσης στην Κόρινθο. Μα άν βεβαιωθεί, ότι αυτό δεν είνε δυνατόν, τότε θα σ' άποχαρήσω για πάντα, γιατί θα φύγω κι' εγώ από την Κόρινθο και θα πάω να εγκατασταθώ στην πατρίδα μου, την Κρηναία.

— Εγώ, ελτε κι' ο Κλέων, ελξα άποφασίσει, όπως Ξέρει κι' ο φίλος μου 'Αρίστιππος, να φύγω για πάντα από τας 'Αθήνας και να γίνει πολίτης της Κορινθίου, άν έδεχούσαν να ξαναγυρίσει κι' έσύ εκεί, Λαΐς. Μα αφού δεν δέχεσαι να επιστρέψης, θα μείνω στάς 'Αθήνας.

'Ο 'Αρίστιππος κι' ο Κλέων μείνανε κάμποσες βδομάδες στην 'Αμβρακία, άρ' ενός γατι δεν ήθελαν να στερηθούν τόσο γρήγορα τη γοητευτική συντροφιά της Λαΐδος και άρ' έτέρου περιμεναν μήπως έντομεταξύ γυρίσει ο Λεοντίδης άπ' την έκστρατεία του, για να τον χαρεθήσουνε κι' εσύ εκεί, Λαΐς, να τον πείσουν να εγκατασταθί στην Κόρινθο με τη Λαΐδα.

"Ένα μεσημέρι, ενώ ή ώραία Κορινθία βρισκόταν μαζί με τους δυο ξένους της στον κήπο, ένας δούλος την ειδοποίησε, ότι κάποιος πέζος άγγελιοφόρος, που έρχόταν κατ' ελθειαν από την Κόρινθο, ζητούσε να την ιδί.

Η Λαΐς ελτε να τον άρήσουν να πάραση έλεύθερα.

Ήταν ένας άνδρας ήλιοκαμμένος και ραμαλέος, με στολή και πανοπλία Κορινθίου στρατιώτη. "Υψωσε το χέρι του και χαϊρέτησε τη Λαΐδα μ' αυτά τά λόγια:

— Χαίρε, Λαΐς, ώραία σαν την 'Αφροδίτη, σοφή σαν την 'Αθηνά κι' ενεργητική σαν τη Δήμητρα. Πήν έκληρωτό την άποστολή, για την όποία ήρθα από την Κόρινθο, πρέπει να σ' εύχαριστήσω για τη μεγάλη κι' ανεπάντηχη ενεργασία που μούχεις κάνει και να σου ειπω, ότι εγώ κι' όλόκληρη ή οικογένειά μου θα σου είμαστε για πάντα άφοσιοκίμενοι.

— Καλέ μου ξένη, καλώς ώρισε στο σπίτι μου, του άπάντησε ή Λαΐς. Τά λόγια σου μου είν' εύχάριστα, κι' κι' ακατάληπτα έπίσης. Δεν ξέρω για ποιά ενεργασία μού μιλάς. Δεν σε γνωρίζω και δεν θυμάμαι να σ' έχω ιδεί ποτέ μου.

— Άκριβώς γι' αυτό ή ενεργασία σου είνε πιο μεγάλη, γιατί μ' ενεργήτησες χωρίς να με γνωρίζης, άπάντησε ο στρατιώτης. Είμαι ο Εύδημης, από τη Μεσοημία, στρατιώτης στην Κόρινθο. Ελξα παστέι αιχμάλωτος και συ έδωσες στην οικογένειά μου τά λύτρα που χρεάζόντουσαν για την εξαγορά μου. Για την καλοσύνη σου αυτή, δοκίμομαι, ότι στο έξής ή ζωή μου θ' άνήκη σέ σένα.

— Σ' ευχαριστώ για τά καλά σου λόγια, καλέ μου φίλε, του ελτε ή Λαΐς. Και τώρα κάθησε και πές μας ποιά είνε ή άποστολή που σ' έφερε άπ' την Κόρινθο στην 'Αμβρακία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.